

## ת"פ (חיפה) 23485-05-24 - מדינת ישראל נ' סעיד קיס

ת"פ (חיפה) 23485-05-24 - מדינת ישראל נ' סעיד קיס מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 23485-05-24

מדינת ישראל

נגד

סעיד קיס (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[28.11.2024]

כב' הנשיא, השופט אבי לוי

גזר דין

הנאשם, סעיד קיס, הורשע ביום 29.9.24 - בהתאם להודאתו במסגרת הסדר טיעון - בעבירות שנכללו בכתב אישום מתוקן אשר הוגש נגדו, ואשר ענייני בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) התשל"ז -1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק"); תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק. עובדות כתב האישום המתוקן

בין הנאשם לבין אמיר טראבולסי (המתלונן) קיימת היכרות מוקדמת ובמועד הרלוונטי לכתב האישום לא התקיים סכסוך בין השניים.

ביום 27.4.24 בשעה 3:00 לערך, הגיע הנאשם לתחנת הדלק "יעד" אשר בכניסה הצפונית לטמרה כשהוא נוהג ברכב מסוג סיאט השייך לאחר. אותה שעה שהו במקום המתלונן ובן דודו מוחמד טראבולסי. מייד לאחר הגעת הנאשם, ולאחר שירד מהסיאט, נכנס המתלונן לרכב הסיאט, אשר היה מונע, התיישב במושב הנהג ונסע מן המקום, ללא רשות הנאשם - אשר ניסה למנוע זאת ממנו בעודו רץ אחרי הרכב. כעבור מספר דקות חזר המתלונן למקום, ויצא מרכב הסיאט. הנאשם עזב את המקום ונסע ברכב לביתו בטמרה. בהמשך, בשעה 3:30 לערך, חזר הנאשם למקום, כשהוא נוהג ברכב מסוג טנדר איסוזו מספר רישוי 9336013, אשר בבעלות אחיו, אך שהנאשם עושה בו שימוש יומיומי ונוהג בו מנהג בעלים. הנאשם נכנס למתחם תחנת הדלק בנסיעה לאחור תוך שפגע קלות עם החלק האחורי של הרכב בחלק הקדמי של רכב המתלונן מסוג מזדה. בעקבות כך, פרץ ויכוח בין הנאשם לבין המתלונן ומוחמד במהלכו דחף הנאשם את המתלונן בחזהו, באמצעות שתי ידיו, מספר פעמים. המתלונן ומוחמד, בתגובה, החלו לדחוף את הנאשם בחזרה ובין הצדדים החל עימות פיזי. במהלך העימות, עלה הנאשם לרכב, כאשר המתלונן רודף אחריו, והחל בנסיעה כשהמתלונן מחזיק בדלת הנהג של הרכב ומנסה לעצור אותו, אך הנאשם המשיך בנסיעה כשהוא גורר את המתלונן מספר מטרים עד שהצליח להשתחרר.

בהמשך, החל הנאשם בנסיעה פרועה במקום, תוך שביצע סיבובים במקום במהירות בלתי סבירה, כשבמקביל, השליך מוחמד אבנים לעבר הרכב, כאשר האבן הרביעית שהשליך פגעה בשתי שמשות החלונות האחוריים וניפצה אותן. מיד לאחר מכן, נסע הנאשם לאחור במהירות כאשר המתלונן עמד מאחורי הרכב וניסה לקפוץ הצידה על מנת שלא להיפגע. הנאשם עצר נסיעתו ונעמד כשחזית הרכב מול המתלונן.

בשלב זה, הנאשם האיץ את מהירות הרכב ונסע לעבר המתלונן, בלם ומיד לאחר מכן האיץ שוב, כל זאת כאשר המתלונן בורח בריצה מהרכב. הנאשם המשיך בנסיעתו המהירה ופגע עם הדופן השמאלית קדמית של הרכב במתלונן כשהוא מצמידו לקיר מבנה במתחם.

מוחמד ואדם נוסף אשר שהה במקום, רמאח הנבוזי, ניגשו אל המתלונן, השניים נשאו אותו הצידה בכדי לעמוד על פגיעותיו. הנאשם שהבחין בהם נסע לעברם, בצורה מהירה ומאיימת, צעק לעברם כי "עלה עליהם וידרוס אותם" בכוונה להפחידם. לבסוף, נמלט הנאשם מן המקום בנסיעה מהירה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נחבל המתלונן חבלות חמורות הכוללות שברים מרובים בצלעות, שברים באגן, שבר בשורש כף היד, שבר בזרוע שמאל, קונטוזיה ריאתית ופנאומותרקס דו צדדי והמותרקס מימין. המתלונן הובהל לבית החולים רמב"ם, שם עבר ניתוח חירום במהלכו בוצעה כריתת יתד ריאה מרוטשת מימין. לאחר מכן, בוצע ניתוח אורתופדי במתלונן במסגרתו טופל שבר דיסטל רדיוס פתוח מימין עם הטייה גבית וקיצור, פין פוניט וולרי במרכז האמה ושבר הומרוס שאפט מימין בתזוזה. הנאשם אושפז עד יום הגשת כתב האישום במחלקה לטיפול נמרץ כללי.

במעשיו המתוארים לעיל, כך נכתב, פגע הנאשם עם רכבו במתלונן וגרם חבלה חמורה תוך שעשה כך באמצעות הרכב; תקף את המתלונן ואת מוחמד שלא כדין ואיים על מוחמד והמתלונן בפגיעה שלא כדין, בכוונה להפחידם או להקניטם.

ראיות לעניין העונש

המתלונן, מר אמיר טראבולסי, מסר את דבריו מעל דוכן העדים, ופירט, כי חייו השתנו ללא היכר, כפועל יוצא ממעשיו של הנאשם. הוא ציין שנותר חרד, ללא פרנסה, בעוד מצבו הבריאותי בכי רע. המתלונן פירט כי אמו עזבה את עבודתה על מנת לטפל בו ובצרכיו הבסיסיים. עוד הוסף, כי הוגשה על ידו תביעה לביטוח הלאומי בגין נכותו, אך זו עדיין בשלבי טיפול. המתלונן פנה אל בית המשפט על מנת שישית על הנאשם פיצויים ראויים, אשר יעזרו, ולו במעט להתגבר על קשייו.

המאשימה

ב"כ המאשימה המלומדת, עו"ד נג'וא סלימאן, הגישה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (טענת/1), ממנו עלה, כי לחובתו שלוש הרשעות קודמות (מן השנים 2019-2021) שעניינן בעבירות של הפרת הוראה חוקית, איומים ונהיגה ברכב בקלות ראש (בגין תיק זה הושתו על הנאשם 5 חודשי מאסר לריצוי בפועל).



ההגנה

ב"כ המלומד של הנאשם, עו"ד נאג'י עאמר, הציג מכתב (סומן טעה/1) שהגיש למפקד מתקן הכליאה בכלא "שטה" ושעניינו בתקיפת הנאשם שהתרחשה בשטח מתקן הכליאה ושבגינה נאלץ הנאשם לקבל טיפול רפואי. בתגובה נמסר לסנגור, כי עניין זה הועבר לטיפול של משטרת ישראל.

טיעוני הצדדים לעניין העונש

ב"כ המאשימה הגישה מסמך טיעונים לעונש בכתב (טעת/2) והוסיפה על דברים אלו בעל פה. בראשית דבריה חזרה המאשימה על מצבו הקשה של המתלונן כפי שתואר על ידו כמפורט לעיל. בקצירת האומר, אציין כי המאשימה עמדה בהרחבה על הערכים המוגנים שנפגעו והנסיבות המחמירות בתיק זה. הודגש בהקשר זה, כי הנאשם יכול היה לחדול ממעשיו במהלך האירוע, אך זה, למרבה הצער, בחר להסלימו, ובעשותו כן פגע באופן קשה במתלונן. לדידה של המאשימה, מתחם הענישה המתאים לתיק זה נע בין 5 לבין 7 שנות מאסר לריצוי בפועל. בהקשר זה הוצגה פסיקה ענפה המתאימה לשיטתה של המאשימה לנידון דין. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוען של העבירות, צוין, כי יש לזקוף לחיוב את הודאתו של הנאשם וכנגזרת מכך את החיסכון בזמן שיפוטי. לחובתו צוין עברו הפלילי. לסיכום, עתרה המאשימה למקם את עונשו של הנאשם באמצעו של מתחם הענישה המוצע על ידה, לצד השתת מאסר מותנה, פסילת רישיון נהיגה (הן בפועל הן על תנאי) והשתת פיצויים משמעותיים לטובתו של המתלונן. כאן המקום לציין, כי בכל הנוגע לבקשת המאשימה לחילוט הרכב הפוגע, הרי שבעניין זה הגיעו הצדדים להסכמות (ראו דין מיום 13.11.24) כפי שאלו יפורטו בהמשך.

ההגנה

ב"כ המלומד של הנאשם, עו"ד נאג'י עאמר, התייחס בפתח דבריו לפסיקה שהוצגה על ידי המאשימה וציין, כי חלק הארי שבה אינו מתאים לנסיבות העניין, שכן אין עסקינן בעבירות שעניינן חבלה בכוונה מחמירה. מכאן, הצביע הסנגור על פסיקה אחרת - המתאימה לשיטתו לנסיבות דכאן. לדידה של הגנה אל לעונש שיושת בתיק זה להתקרב לרף חמש שנות המאסר לריצוי בפועל. הסנגור התייחס לנסיבות ביצוע העבירות והדגיש, כי מעשיו של המתלונן (נטילת הרכב ואחיו (זריקת האבנים), תרמו אף הם להסלמת האירוע ולאיבוד העשתונות מצדו של הנאשם. עוד עמד הסנגור על נסיבותיו האישיות של הנאשם. פורט, כי הנאשם הוא בן 30, רווק, העובד במוסך ביתי ושמצבו הכללי אינו מזהיר. בהקשר זה הוסף, כי אין ביכולתו של הנאשם להפקיד פיצויים לטובת המתלונן. הוזכרה גם תקיפתו בין כתליו של בית מתקן הכליאה, כפי שהוצגה לעיל.

דבריו של הנאשם

הנאשם פנה אל בית המשפט וביקש סליחה. הוא הודה שטעה במעשיו וציין שהוא מתחרט על התנהגותו הפוגענית והאלימה.

דיון והכרעה

מעשיו של הנאשם דכאן חמורים ומשקפים זלזול בוטה בשמירה על גופו ובריאותו של האחר. יתרה מכן, מעשיו מבטאים אדישות כלפי שלום הציבור, קניינו, שגרת חייו וביטחונו. במובן זה, פגיעה במתלונן באמצעות כלי רכב וכפועל יוצא גרימת חבלות חמורות לגופו, מחייבת תגובה עונשית מרתיעה והולמת. עמד על עניין זה כב' השופט י' דנציגר, במסגרת ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (ניתן ביום 10.11.09), בציינו כדלהלן:

"..קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים... יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה...נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח".

זוהי אם כן נקודת המוצא העונשית.

ככלל, עת נפנים לבצע את מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול-הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה: משמע, שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. על מנת לשמר יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, מתוך התחשבות בערך החברתי בו פגע המעשה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. מכאן, לאחר קביעת המתחם, וככל שבית-המשפט לא מצא לנכון לסטות הימנו מטעמים של שיקום או של הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשם בשים לב לנסיבותיו האישיות ולנתונים נוספים, הללו שאינם קשורים בביצוע העבירה.

ראשית, אציין כי העבירות החמורות שאותן ביצע הנאשם נכללות ב"אירוע אחד", שכן בהחלט קיים בין אלה קשר הדוק - פגיעה במתלונן, התקיפה והאיומים בוצעו בזמן קצר, זה אחר זה, כחלק משרשרת התנהגויות פוגעניות אשר גרמו להסלמת האירוע בכללותו (ראו לעניין זה: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופטת ברק-ארז, ניתן ביום 29.10.14; ע"פ 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 30.7.15). משכך, ייקבע מתחם עונש אחד הולם לכלל המעשים (סעיף 40ג(א) לחוק).



כאמור הדרך המובילה אל מתחם העונש ההולם מתחילה באיתור הערכים החברתיים אשר בהם פגע הנאשם במעשיו. ברי, כי מעשיו של הנאשם פגעו בערכים שעניינם בשמירה על שלמות גופו של המתלונן, בריאותו, כבודו, ביטחון האישי (הן של המתלונן הן של בן דודו), ביטחון הציבור בכללו ובסדר הציבורי. מידת הפגיעה בערכים הללו ממשית. בתי-המשפט נלאו כבר מלשנות ולחזור על סלידתם ולהביע את שאט נפשם בכל הנוגע למעשים אלימים בכלל, ומעשים הנעשים תוך שימוש באמצעים כאלה או אחרים (כגון שימוש בכלי רכב והפיכתו לנשק קטלני). פעם אחר פעם קוראות הערכאות כולן להחמיר בעונשם של מי שמבקש לעשות שימוש בתת-התרבות האלימה כדי ליישב סכסוכים. מכאן, על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות בגינן הורשע הנאשם. כאן המקום לציין, כי מדיניות הענישה הנהוגה במקרים אלו הינה מגוונת ותלויה בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה (ראו לעניין זה: ע"פ 6310/14 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 16.6.15) ושתמיד יש לזכור, כי מדיניות הענישה אינה מהווה חזות הכול. זו מהווה אך אחד מן השיקולים המשמשים בידי בית המשפט בקביעת מתחם העונש (ראו למשל: ע"פ 9954/17 זילברשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 9, ניתן ביום 22.4.18).

ככלל, מתאימים לענייננו הדברים שכתב כב' השופט י' דנציגר, במסגרתו של ע"פ 7475/14 מהדי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25.12.14), הנוגעים לעבירה שעניינה חבלה חמורה בנסיבות מחמירות:

" כנקודת מוצא לדיון יש לשוב ולהדגיש כי העבירה שבה הורשע המערער - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 לחוק העונשין ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק - הינה עבירת אלימות חמורה שהעונש המירבי הקבוע בצידה הינו 14 שנות מאסר בפועל. בפסיקת בית משפט זה ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירות אלימות באופן כללי ובעבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות באופן ספציפי. בית משפט זה ציין לא אחת כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו וכי תרומתו של בית המשפט למלחמה זו הינה בהטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים שישקפו מסר מרתיע לעבריינים ולחברה כולה. לפיכך נקבע כי ככלל ענישה זו צריכה לכלול רכיב משמעותי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח...".

ראו למשל: ע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 17.5.15) - הושתו 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 8711/09 יאסין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 28.6.10) - הושתו 33 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 935/14 אוסטרחוביץ נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 30.11.1) - הושתו 50 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 379/15 לוי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 26.7.15) - הושתו 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 8897/20 סקדנריון נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 6.5.21) - הושתו 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 7899/12 אל סעדי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 20.3.13) - הושתו 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל. {למדיניות הענישה שעניינן איזמים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; ראו למשל: רע"פ 1293/08 קורניק נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25.6.08)}.

בשלב זה, יש להתייחס אל הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות באירוע זה (אלו המצוינות בסעיף 40 לחוק). עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות, כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירות הוא בלעדי. אין מחלוקת כי הוויכוח שפרץ בין הנאשם לבין המתלונן ומוחמד, אכן היווה "המזנק" למעשיו החמורים של הנאשם. עם זאת, הנאשם יכול וצריך היה לשלוט על מעשיו ולא לבחור להסלימים. הנזק שהיה צפוי מביצוען של העבירות עלול היה להיות חמור עוד יותר, ולהגיע עד לכדי סכנה לחייו של המתלונן. בפועל הנזק שנגרם חמור בפני עצמו, שכן כפי שפורט בהרחבה לעיל, המתלונן נחבל בחבלות חמורות בגופו. מטבע הדברים, ברי, כי בעבירות מסוג זה מתווספות לפגיעות בגוף גם פגיעות בנפשו של המתלונן. על אף שלאירוע קדם יכוח בין הצדדים, הרי שאין לקבוע קיומה של קרבה לסייג כלשהו לאחריות הפלילית. הנאשם, כמפורט, חזר לזירת האירוע עם רכב אחר ופגע קלות עם החלק האחורי של רכבו בחלק הקדמי של רכב המתלונן, ומכאן ניצת "הוויכוח" מחדש. הדרך בה בחר הנאשם לפגוע במתלונן - באמצעות רכבו ככלי נשק - מבטאת מסוכנות, חוסר בעכבות וחוסר בשליטה עצמית.

לאור כל המקובץ, מצאתי לנכון לקבוע מתחם ענישה לאירוע זה הנע בין 36 לבין 60 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים.

מכאן, ראוי לבחון מהו העונש המתאים לנאשם בשים לב לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בעניין זה, הרי שיש לזקוף לזכותו של הנאשם את החיסכון המשמעותי בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו ומנטילת האחריות שביצע. ברי, כי עונש מאסר ממושך יפגע בנאשם ובמשפחתו. לצד זאת, כפי שפורט באמתחתו של הנאשם עבר פלילי ואין בעניינו המלצה שיקומית כלשהי. עוד אעיר, כי לא התעלמתי מקשייו של הנאשם בין כתלי מתקן הכליאה, כפי שאלו הוצגו על ידי הסנגור המלומד.

משאלה הם פני הדברים, מצאתי להטיל על הנאשם עונשים כדלקמן -

א. 48 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים עבירת מסוג פשע שיש בה יסוד של אלימות.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים עבירה מסוג עוון שיש בה יסוד של אלימות או איומים.  
ד. פיצויים בסך 70,000 ₪ לטובת נפגע העבירה אשר ישולמו ב - 24 תשלומים חודשיים שווים החל ביום 1.2.25 ויועברו לנפגע העבירה לפי פרטים עדכניים שיימסרו בידי המאשימה למזכירות. אי תשלום אחד מן התשלומים במועד יעמיד את יתרת הפיצוי לפירעון מידי.  
ה. 24 חודשי פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה.  
ו. כהסכמת הצדדים, חלף חילוט הרכב מסוג "איסוזו" מ.ר.9336013, יחולטו לטובת אוצר המדינה 15,000 ₪, אשר הופקדו כערבון להשבת הרכב הנ"ל לבעליו, במסגרת תיק ה"ת 55002-07-24.  
זכות ערעור כחוק  
ניתן היום, כ"ז חשוון תשפ"ה, 28 נובמבר 2024, במעמד הצדדים.